

ПРАВО ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Галіцина Д.С.

*студентка Військово-юридичного факультету,
Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого*

МІГРАЦІЙНА КРИЗА ЯК ВИКЛИК ЕТНОПОЛІТИЧНІЙ БЕЗПЕЦІ ЄВРОСОЮЗУ

Управління міграцією і захист внутрішніх кордонів безпосередньо стосуються інтересів усіх країн-членів ЄС, однак їм нелегко відмовитися від певних норм національного законодавства та надати компетенцію регулювання цих питань наднаціональним інститутам ЄС [2, с. 352].

Міграційна криза, яка охопила Європейський Союз має етнополітичне забарвлення, вона спровокована впливом біженців зі зон військових дій та збройних конфліктів. Наслідками кризи стали терористичні атаки, які супроводжувалися загибеллю людей. Наразі, одну з головних загроз етнополітичній безпеці Європи становлять випадки етнополітичного, релігійного тероризму, організовані вихідцями з мігрантського середовища, ці явища підтверджують необхідність перегляду ліберальної міграційної політики Євросоюзу.

Країни ЄС залишаються привабливими для мігрантів з новоінтегрованих країн ЄС, країн Африки та Близького Сходу не зважаючи на певні обмежувальні антиміграційні заходи. Демократичні цінності та ідеали рівності на практиці виявляються перекрученими через реалізацію політики «подвійних стандартів» щодо мігрантів. Дедалі частіше європейське суспільство постає в образі моделі «цинічної демократії», наслідками якої є гострі соціальні катаклізми, викликані недосконалим міграційним законодавством та відсутністю рівних умов для мігрантів [1, с. 36].

Соціальна нерівність породжує етнічне невдоволення, адже у всіх своїх проблемах мігранти схильні звинувачувати несправедливу політику уряду. В наслідок чого організаторами та виконавцями більшості терористичних атак є вихідці з мігрантського середовища. Це свідчить про те, що європейська країна так і не стала батьківщиною для мігрантів, проваливши політику їх інтеграції в суспільство. Неможливість етнокультурного та релігійного домінування в державах ЄС, необхідність рахуватися з європейськими цінностями, бути толерантними до інших релігій є основними чинниками етнічного невдоволення мусульман-мігрантів. Одним з головних викликів для етнополітичної безпеки Євросоюзу залишається проблема інтеграції мігрантів, вихідців з іншого релігійного та етнокультурного середовища. Однак у багатьох випадках міграційна політика держав ЄС є неефективною, інтеграційні програми не покривають усіх біженців. Що, в свою чергу, призводить до накопичення негативних етнічних явищ в мігрантському

середовищі – етнічного невдоволення, конфліктності взаємодії, расизму та інше. Все це негативно впливає на етнополітичну стабільність регіону та знижує рівень забезпечення етнополітичної безпеки ЄС з гарантованого до критично допустимого [5, с. 318].

Терористичні атаки свідчать про крах міграційної політики мультикультурності, її невідповідність етнополітичним реаліям і вказують на необхідність переходу ЄС до м'якої асиміляції мігрантів неєвропейського походження. Адже їх зростаюча кількість, небажання інтегруватися та жити з дотриманням європейських цінностей є серйозною загрозою етнополітичній безпеці об'єднаної Європи. Але не можна сказати, що інтеграція мігрантів як складова міграційної політики ЄС взагалі не працює, адже багато мусульман-мігрантів європейського простору визнають толерантність основою співжиття у поліетнічному суспільстві та відкидають злочинні методи боротьби за утвердження позицій своєї релігії. Обмеження нелегальної міграції, регулювання міграційних потоків та адаптація мігрантів залишається головною проблемою для ЄС. Єврокомісії з міграційної політики доводиться мати справу з однією з найскладніших міграційних криз, коли тисячі людей намагаються одночасно вписатися в Європу, і тому вони стурбовані безпекою.

Зростання потоку мігрантів супроводжується негативними для етнополітичної безпеки тенденціями, такими як поширення антимігрантських настроїв у суспільстві, прояви міжетнічної ворожнечі та інше. Проблема відсутності єдиної європейської міграційної політики, яка часто постає під час міграційної кризи є цілком обґрунтованою. ЄС має систему розрізнених нормативних актів, які регулюють питання міграції та надання притулку, але вони гармонізують умови в'їзду і видворення за межі ЄС, аби у таких випадках гарантувати мінімальний набір прав людини, однак не поступаються своїм суверенітетом у питаннях надання права на проживання [3, с. 337].

ЄС повинен створити умови для початку асиміляції мігрантів. Це передбачає створення спеціальних навчальних заходів для вивчення мігрантами мови країни-реципієнта, отримання професій, на які є попит в Європі, вивчення культурних особливостей європейців. Якщо ж асиміляція не відбудеться, то напруга у відносинах між мігрантами та європейцями, та між країнами ЄС під час розподілу міграційних квот, які Європарламент схвалив на прийом біженців буде зростати, що, призведе до руйнації самого Європейського Союзу. Потужний тиск мігрантів зсередини ЄС і ззовні загрожує цілісності об'єднаної Європи. Майбутнє євроінтеграції залежить від того, чи зможе впоратися із цим викликом Євросоюз [4, с. 36].

Для запобігання нових неконтрольованих хвиль мігрантів ЄС має переосмислити цілі та засоби своєї зовнішньої політики, усвідомити рівноправність усіх країн у міжнародних відносинах незважаючи на їх політичний устрій, культурні та релігійні цінності, економічні системи.

Список використаних джерел:

1. Сльота І. Сучасна міграційна політика Франції та Великої Британії / І. Сльота // Зовнішні справи. – 2014. – № 9. – С. 36.

2. Фогел Х. Сучасні проблеми міграційної політики ЄС / Х. Фогел // Гілея: науковий вісник. – 2013. – № 73. – С. 352.

3. Курунова Ю. О. Сучасна міграція як форма і чинник розвитку міжнародних економічних відносин в мовах глобальних трансформацій / Ю. О. Курунова, С. О. Якубовський // Економіка і управління в умовах глобальних трансформацій: колективна монографія / [О. В. Горняк та ін.]; за заг. ред. О. В. Горняк. – Одеса: ОНУ імені І. І. Мечникова, 2013. – С. 335-348.

4. Иноземцев, В. Л. Иммиграция: Новая проблема нового столетия / В. Л. Иноземцев // Социологические исследования. – 2003. – № 4. – С. 29-38.

5. Цевух Ю. О. Міжнародна трудова міграція в період фінансово-економічної кризи / Ю. О. Цевух // російсько-українське порубіжжя: стан та перспективи співробітництва. Матеріали науково-практичної конференції. – Х.: Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна. – 2011. – С. 317-319.

Дорошенко Т.А.

студентка,

Науковий керівник: Радзивілл О.А.

кандидат юридичних наук, доцент,

Національний авіаційний університет

ОХОРОНА ПРАЦІ ТРУДОВИХ МІГРАНТІВ З УКРАЇНИ

Дана робота буде присвячена питанням охорони праці українських трудових мігрантів. На сьогодні зовнішня трудова міграція набула масштабного виміру: політико-економічна нестабільність, проблеми працевлаштування на батьківщині, низькі заробітні плати, а також ряд інших несприятливих умов стали причинами сучасних масових потоків громадян до інших країн. Відповідно до даних дослідження, проведеного в рамках проекту МОМ у 2014-2015 рр., за кордоном перебувають для здійснення трудової діяльності близько 700 тис. громадян України [1]. Вирішення проблем соціального забезпечення, захисту прав та інтересів громадян України за кордоном, шляхом укладення міждержавних угод, завжди залишались серед пріоритетів міграційної політики нашої країни.

Право на охорону праці є одним із невід'ємних прав людини, тому забезпечення здорових та безпечних умов праці є одним із найбільш важливих секторів соціальної політики Євросоюзу (ЄС). Так, в статті 153 Договору про функціонування Європейського союзу чітко визначено, що забезпечення охорони праці є одним із найважливіших напрямів соціальної політики ЄС.

Правові засади політики ЄС у сфері охорони праці базуються зокрема на положеннях Загальної декларації прав людини (1948 р.), Міжнародного Пакту про економічні, соціальні та культурні права (1966 р.), Конвенцій і Рекомендацій Міжнародної організації праці, Європейської соціальної хартії (1961 р. та 1996 р.). В цих актах універсального й регіонального рівня закладено основоположні стандарти міждержавного співробітництва з питань соціального забезпечення й захисту населення, що стали взірцевими для держав-членів Європейського Союзу. Останній з вищезгаданих документів